

Hindenburg o zadnjih bojih.

K.-B. Berlin, Generalfeldmaršal von Hindenburg je izdal oklic, v katerem pravi: Stojimo v težki borbi z našimi sovražniki. Če bi številna premoč sama jamčila zmago, bi ležala Nemčija že zdavnaj razbita na tleh. Sovražnik pa vé, da nas stori duh, ki navdaja naše čete in naše prebivalstvo, nepremagljive. Zato je pričel poleg boja proti nemškemu orožju z bojem proti nemškemu duhu. Vojno proti našemu duhu vodi sovražnik z raznimi sredstvi. Našo fronto pokriva z bobnečim ognjem tiskanega papirja. Naši vojaki na zapadni fronti so oddali meseca maja 84.000, junija 120.000 in julija 300.000 takih letakov. Sovražnik hoče predvsem zastrupiti tudi duh v domovini. Nevedé sprejemajo tisoči na strup. Tisočém se na ta način nalaga breme, katero nosijo v tej vojni še težje. Vsi ti pišejo nato o svojih dvomih zopet na fronto in Wilson, Lloyd George in Clemenceau si manejo roke. Tudi drugače napada sovražnik duha v domovini. Razširjajo se najbolj nesmiselne vesti. Tudi ta strup deluje na vojake na dopustu ter teče v pismih na fronto. Kdor je malo-dušen, se da pregovoriti. Na vzhodu smo si izsilili mir ter smo zadosti močni, storiti isto tudi na zapadu kljub Amerikancem. Toda močni in edini moramo biti. To je, proti čemur se sovražnik bori s svojimi letaki in s svojimi vestmi. Oklic zaključuje: Zato nemška vojska in nemška domovina, če vam pride tudi le drobce tega strupa v obliki letaka ali vesti pred oči ali ušesa, mislite, da prihaja od sovražnika. Če srečate koga, ki je sicer po imenu in pokolenju Nemeč, v svoji duši pa v sovrážnem taborišču, zavrnite ga in zaničujte ga. Postavi ga javno na sramotni oder, da ga zaničuje tudi vsak drugi pravi Nemeč. Brani se nemška vojska in nemška domovina.

Veliki glavni stan, 2. septembra.

von Hindenburg, generalfeldmaršal.

Obisk nemškega državnega tajnika v Hintze na Dunaju. — Hintze o zvezi Avstro-Ogrske in Nemčije.

K.-B. Dunaj, 5. septembra. Državni tajnik v Hintze je sprejel popoldne v nemškem veleposlaništvu zastopnike dunajskega sindikata ogrskih časnika. Hintze je z veseljem pozdravil priliko, ker vidi pri sebi tako važnega činitelja javnega življenja. Izjavil je: Med svoje najvažnejše naloge prištevam stremenje, da podpiram vse, kar nas more kakorkoli približati častnemu miru. Orožje duha igra v dosego označenega namena ravno tako važno in vplivno vlogo, kakor orožje na polju in orožje dinastije. Hintze je rekel, da ga posebno veseli, ker se je, kar kaže slika dunajskih cest, posrečilo optimizmu Dunajčanov, da so tako dobro prenesli štiri leta vojske. Nadaljeval je: Casopisje je storilo svojo dolžnost; pospeševalo je spojitve in harmonijo naših ljudstev in je vzdrževalo njih dobro voljo, da jih privede do častnega miru. Stavljena naloga ni vedno lahka. Kadar poročila ne poročajo o zmagoslavjih in lovorikah, če se jim moramo večkrat odpovedati in iz strategičnih razlogov čete taktično umikati; znajmo iz skušnje sedanje vojske, da taki pripetljaji niso bili trajni. Takim slučajim se, kar dokazuje Galičija in vzhodna Prusija, ni mogoče izogniti. Na teh zgledih tudi najboljši uvidimo, da ni nikakega povoda odpovedati se nadi. Če trgša rože, moraš pričakovati, da te zbone trn. Kakor je prišel mir na vzhodu, bo prišel tudi na zahodu, da si bo to trajalo še nekaj časa. Zmagoslavje naših sovražnikov naj nas ne pogumi. Pri naših sovražnikih dela časopisje pod nadzorstvom države, časnikar, ki ne zastopa vladnega glasu, gre pri njih enostavno v zapor. Mi v Nemčiji in v Avstro-Ogrski se trdno držimo svobodnega časopisja, tudi pod pritiskom vojske. Javnega mnenja nečemo zalirati. Le tako si more politika zagotoviti uspeh. Govornik je o tem trdno prepričan in povsod je gledal na to, da je bil v najtesnejšem stiku s časopisjem. Hintze je nato nadaljeval, kako globoko in hvaležno čuti, ker ga je cesar tako milostljivo sprejel. Nudila se mi je prilika, da sem se z njegovim Veličastvom cesarjem in z avstrijskimi-ogrijskimi državniki temeljito razgovarjal o naši zvezi. Vse razgovore je preveval duh sporazuma, ki zaveznike v štirih letih vedno boljše in tesnejše veže. Žrtve, trpljenje in triumfi so nas nezdružljivo vkleinili; naša usoda se bo skupno izpolnila. Naši vidiki so pozitivni in varni. Pri razgovorih o naših skupnih koristih sem našel najvoljnejšo prijaznost in najdalekosežnejše soglasje, kar posebno hvaležno pripoznavam. Kar nas še loči in o čemur še dvomimo, bomo v prijateljskih pogajanjih pojasnili in vzravnali. Hintze je zaključil: Če strem svoje višje, moram reči: naša zveza je resnična zveza, zveza, v kateri bomo vse, kar nam naloži bodočnost, skupno in v najlepšem sporazu-

mu nosili. Izrecno rabim besedo brez vsakega pristavka. Vsaki pridevnik mora le oslabiti pojem.

Nemško-ruski mir.

K.-B. Berlin, 7. septembra. „Nordd. Allg. Ztg.“ priobčuje besedilo 27. avgusta podpisanih nemško-ruskih dodatnih predlogov.

II. odstavek pravi: Rusija plača Nemčiji za odškodnino po ruskih odredbah nastalih nemških zahtev, vstevši ruske protiterjatve in pa vrednost po sklepu miru od nemških bojnih sil zaseženih zalog znesek 6 milijard mark. Od tega bo plačati 1½ milijarde mark s predkazanjem 245.564 kg čistega zlata, 545.440.000 rubljev v bankovcih. Predokaz se vrši v peterodelnih zneskih. Ena milijarda naj se plača z dobavo ruskega blaga, znesek 2½ milijard se poravnava s posojilom po 6%, ki ga Rusija najame v Nemčiji. Glede ostanka ene milijarde mark pa se vladi še pogodita, v kolikor tega dolga ne prevzmeta Finska in Ukrajina.

Ko se določi vzhodna meja Estlandske in Livladske, bo Nemčija takoj umaknila svoje čete, kolikor jih ima vzhodno teh mej. Tudi bo Nemčija vzhodno Bererine zasedeni svet izpraznila po razmerju gotovih vplačil s strani Rusije že pred splošnim mirom. Ruske vojske ladje, ki jih je Nemčija zasegla, ostanejo do sklepa splošnega miru pod nemškim nadzorstvom. Za varnost posojila, ki ga Rusija najame v Nemčiji, naj jamčijo gotovi državni dohodki, zlasti zakupninske pristojbine za Nemčiji priznane gospodarske koncesije. To jamstvo naj se določi še s posebnimi pogodbami.

Tedenski pregled.

Štajerske vesti.

Nepoboljšljivi. Tudi zgradba ptujske sirotišnice in vzgojevališča jih bode v oči, te mariborske „avstrijske poštenjake.“ V zadnji številki nekega jugoslovanskega lista zagnali so cel krisk in vrišč o tej zgradbi, v kateri najdejo oporo svoje umazane politike. Ali uboge sirote naših za domovino padlih vojnikov niso dovolj nesrečne, ker nimajo nikogar na svetu? Ali ni naša sveta in patrijotična dolžnost jih sprejeti brez razlike narodnosti in ta človekoljubni zavod? Ali ne bode služil ta zavod enakomerno okraju in mestu? Ali se že bojite vi veleizdajalski hinavci, da bi vzgojili mi te sirote v pravem avstrijskem duhu in napravili iz njih poštene člane avstrijskega občanstva? Ste pač nepoboljšljivi; celo okrog ubogih sirot hočete voditi vašo strupeno veleizdajalsko politiko.

Za odtegnivše Ruse obljubil se nam je trajen dopust letnikov 1867, 1868, 1869, ki se do se sedaj še ni izvršil. 10% Rusov se nam je odtegnilo, a za nadomestek teh še se do sedaj ni poskrbelo. V lastnem interesu vojne uprave in države pa je, da se temu kar nemudoma ugoditi in to tem hitreje, ker se čakajo vsa jesenska poljedelska dela, kakor spravljate ter zimska setev na svojo izvršitev. Istočasno pa še pozivljano vlado in poljedelsko ministerstvo, naj ukrene vse potrebno, da se dodeli poljedelskim delam in drugim obratom večje število italijanskih vojnih vjetnikov, ki lenari brez dela po vjetniških taborih.

Omejitev živinske revizije. Ker so posredovale gospodarske zadrage in druge v to poklicane osebe kakor ptujski okrajni zastop pod vzornim vodstvom zaslužnega načelnika g. Orniga pri merodajnih mestih, naj se revizicija živine v ptujskem okraju kar najbolj omeji, ugodilo se je temu, upoštevajoč v tem oziru ogroženo gospodarsko stališče ptujskega okraja. So-li to tudi zasluge Korošca ali Brenčiča...?

Poljske tatvine. Posestniki in vinogradniki nam pritožujejo, da se na brezobziren način kradajo poljski sadovi in pridelki v obče ter

da se dela pri tem dvojna škoda, ne-le da se samo krađe, ampak uničujejo se tudi polja in drevesa na znaten način. Oškodovani dotičniki prosijo torej one gladne tatove, naj svojih praznih želodcev ne napolnjujejo skrivoma, ampak naj se očitno predstavijo in prosijo, saj jim radi damo, če le imamo. Za prihodnje pa naj se držijo tega starega poštenega gesla: pustite, kar ni vaše in kdor prosi, tisti nosi!

Vsak sam gospodar čez sebe. Tistemu ptujskemu dopisniku, ki je v nemu zadnjih listov tako smešno in izmišljeno napadel tiskarja našega „Štajerca“, g. Blanke, bode povedano, da naj Boga zahvali, da še danes pri tem pomanjkanju blaga sploh dobi kje papirja, da mu je mogoče še dalje mazati svoje ne 10 korakov, ampak kilometer daleč smrdeče in lažnjive dopise ter napadati mirne in poštene meščane in trgovce. Kakšnega političnega mišljenja in vere pa je v obče g. Blanke in njegova družina, tega pa temu dopisuncetu ne bomo obesili na gobec, kaj-ti tako človeče ni vredno, da bi se mu pljunilo v njegovo ovaduško grlo.

Delitev posestev. V Halozah razširjajo se nezasišane vesti o delitvi posestev po sistemu boljševoikov. Čuje se celo glasove: tega in onega posestnika se bode umorilo in njegovo posestvo enakomerno porazdelilo. Kako daleč smo že vendar prišli? Od kod izvirajo te vesti, ali so le posledica vrnuhli se vojnih vjetnikov iz Ruskega ali izvirajo iz jugoslovanskega veleizdajalskega tabora iz zgolj nacionalnega sovražstva, ker je večina posestev in vinogradov tamošnjega kraja lastnina ptujskih meščanov. Kakor marsikateri, pribiti se mora iz mnogih ozirov tudi ta slučaj:

Iz Sv. Barbare-Korena se nam poroča: Dragi „Štajerc!“ Odohravajoč Tvoje zvesto avstrijsko mišljenje, sem si predrznil Tebi, visoko cenjeni list poslati par vrstic. Naj Ti malo našega Koroškega župana to jugoslovansko kreaturo opišem. Čudim se, da tako star in siv človek kot je naš župan Ž. mora priti v njihove brezvestne mreže. On že dolgo počenja razne neumnosti, seveda na račun drugih, kakor je že navada pri teh Jugoslovanih. On ima menda geslo: „Kakor meni, tako tebi!“ Tako kot vsak norčavi suženj dr. Korošca, ki ne gleda na pravico in mu je ona le postranska stvar, samo, da se le svojim jugoslovanskim bratom ustreže in jih podpira v njihovem veleizdajalskem delu. Ko na pr. deli nakaznice za petrolej, da posestniku, ki ima veliko posestvo in več glav govede nakaznico za ravno toliko količino petroleja kot kaki jugoslovanski babi v koči, ki nima druga kot nič vredno... in namesto živine samo bolhe in osemkrat na teden uši, ter sploh tako golazen, ki imajo posebno pri njih rešiteljih Jugoslovanih najraje stanovanje, ker jih menda nihče ne izganja in so jih najbolj vajene. Pri reviziciji živine nastopa ravno tako. „Če mi boš šel na tavr!“ — ker posestvo ima veliko, ki mu ga obdeljujejo v strah, ker „ako ne boš šel na tavr“, boš posledice občutil že pri prvi reviziciji — ti bom že kravo ali kak drug kos govede pustil, saj ljudje še imajo posebno pristaši „Štajerčeve“ stranke. Bo se pač tam vzelo brez ozira kakaj pa niso podpisali jugoslovanske deklaracije, potem bi jih že malo mileje prijemal. Občani! Lahko Vas je sram Vaše pameti, ker ste si takega moža za župana zvolili, ki ne gleda na drugo kot na svoje koristi in žep. Samo Vaše ceste poglejte, kakšne so: Saj že štiri ali pet let ni bilo robote. Davke pa ravno tako plačujete kot prej. Ja, mogoče pa se je denar, namenjen za popraviljanje cest, za kako privatno potrebo obrnil, ker ima občinska blagajna luknja in potrebe posebno, pri taki priložnosti je vselej dosti. Kdo ve?! Takih „posne-manja vrednih“ bi še imel dosti, pa naj zadostuje za danes. Tebi pa Ž. priporočamo malo več poštenosti, ki sicer Jugoslovonom ni lastna, drugače Ti bomo, ne ozirajoč se na Tvojo visoko župansko glavo zagodli, da Ti ne bo pomagalo vse tvoje čohanje po prazni glavi; tako, da Ti bo začelo po možganih šumeti, ako še jih sploh imaš kaj. Ne